

Arrest

nr. 251 544 van 24 maart 2021
in de zaken RvV X / II en RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 14 oktober 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) (zaak *sub I*).

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 november 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 14 oktober 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) (zaak *sub II*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 20 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2021.

Gehoord de verslagen van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY & A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 12 oktober 2020 voor de derde maal een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Op 14 oktober 2020 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing in de zaak *sub I*, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 12.10.2020 werd ingediend door:

(…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 12.10.2020 gezinshereniging aan met zijn aangehaalde schoonbroer, zijnde S. G. J., van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40his. §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1. 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Echter, de verwantschap tussen betrokkene en zijn aangehaalde zus (de echtgenote van de referentiepersoon) werd niet afdoende aangetoond

Immers, ter staving van de aangehaalde verwantschap werden uittreksels van Marokkaanse geboorteakten voorgelegd, met name:

- ‘*extrait d’acte de naissance*’ n° 705 dd. 08.03.2019 op naam van C. A.
- ‘*extrait d’acte de naissance*’ n° 62 dd. 08.03.2019 op naam van C. F.

Artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend, en dit zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure, indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht.

Echter, gezien Marokko geen ondertekenaar is van de Overeenkomst betreffende de aflevering van sommige uittreksels van akten van de burgerlijke stand bestemd voor het buitenland (Parijs dd. 27.09.1956), of van de Overeenkomst inzake de afgifte van meertalige uittreksels van akten van de burgerlijke stand (Wenen dd. 08.09.1976). moeten van de documenten die van de autoriteiten van Marokko uitgaan een letterlijk afschrift van het gelegaliseerd origineel worden voorgelegd.

Gezien betrokkene niet heeft aangetoond dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt een volledige kopie van de nodige geboorteakten te verkrijgen, kunnen de voorgelegde uittreksels niet worden aanvaard als afdoende bewijs van de aangehaalde verwantschap.

Louter op basis van de voorgelegde documenten werd de aangehaalde bloed- of aanverwantschap tussen betrokkene en de referentiepersoon niet afdoende aangetoond.

Bijgevolg kan betrokkene geen aanvraag gezinshereniging indienen in functie van de referentiepersoon op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

- Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken;

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 04.03.2020 (bijlage 20) dat hem op 06.03.2020 aangetekend werd verstuurd. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende vier keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° met aangehaalde schoonbroer. De eerste drie aanvragen, ingediend op 17.04.2019, 13.11.2019 en 18.05.2020, werden geweigerd op 04.10.2019, 04.03.2020 en op 07.09.202. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 12.10.2020 diende betrokkene een vierde aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° met dezelfde referentiepersoon.

Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. (...)"

1.2. Op dezelfde dag wordt een inreisverbod van drie jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing in de zaak sub II, die als volgt gemotiveerd is:

"(...)

Aan de Heer die verklaart te heten(1):

(...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België. De beslissing tot verwijdering van 14.10.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.(2) REDEN VAN DE BESLISSING: Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of; X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 04.03.2020 (bijlage 20) dat hem op 06.03.2020 aangetekend werd verstuurd. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend. Betrokkene diende vier keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° met aangehaalde schoonbroer. De eerste drie aanvragen, ingediend op 17.04.2019, 13.11.2019 en 18.05.2020, werden geweigerd op 04.10.2019, 04.03.2020 en op 07.09.202. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 12.10.2020 diende betrokkene een vierde aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd. Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar: Betrokkene diende vier keer vlak na elkaar in Antwerpen een gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° met aangehaalde schoonbroer. De eerste drie

aanvragen, ingediend op 17.04.2019, 13.11.2019 en 18.05.2020, werden geweigerd op 04.10.2019, 04.03.2020 en op 07.09.202. Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 12.10.2020 diende betrokkene een vierde aanvraag gezinshereniging in op basis van artikel 47/1, 2° met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 04.03.2020 (bijlage 20) dat hem op 06.03.2020 aangetekend werd verstuurd. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

(...)"

2. Over de samenhang

Uit de gegevens van de zaak blijkt dat de bestreden beslissing in de zaak *sub II*, het inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies), uitdrukkelijk gesteund is op de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (de eerste bestreden beslissing, bijlage 20). Het inreisverbod vermeldt uitdrukkelijk dat de "*beslissing tot verwijdering van 14.10.2020 gepaard gaat met dit inreisverbod*" en verwijst te dien einde uitdrukkelijk naar artikel 74/11, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De verwerende partij wijst hier overigens in de nota's met opmerkingen op in haar verweer met betrekking tot de beoordeling van de gezondheidstoestand en het gezinsleven bij het nemen van het bevel conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Er blijkt dat er sprake is van een inhoudelijke samenhang tussen beide beroepen, zodat de beoordeling van de eerste zaak mogelijk gevolgen heeft op de beoordeling van de tweede zaak. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) acht het dan ook, in het kader van een goede rechtsbedeling, passend om beide zaken samen te behandelen.

3. Onderzoek van het beroep in de zaak *sub I*

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"3. a Schending van de materiële motiveringsplicht — Art. 62 Vw. en art 3 wet 03/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurlijke handelingen — onzorgvuldigheid bij het nemen van de beslissing - onredelijkheid bij het nemen van de beslissing.- belangenafweging — beoogde doel
Bij de beslissing waartegen huidig beroep wordt een inreisverbod van 3 jaar opgelegd.

De beslissing is gemotiveerd als volgt :

1. De beslissing tot bevel gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat :

"betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de Wet van 15/12/1980 louter om, via een andere weg , een verblijfsrechtelijk voordeel te bekomen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet is. Verzoeker heeft er inderdaad voor gekozen om opeenvolgende verzoeken tot vestiging op basis van art. 47 Wet 15/12/1980 in te dienen omdat dit hem ook door de wet dd. 15/12/1980 op de Vreemdelingen toegelaten was; minstens niet verboden was en dit niettegenstaande de afwijzingen.

Verzoeker heeft gebruik gemaakt van de mogelijkheden die de Wet van 15/12/1980 haar biedt.

Dit kan hem niet ten kwade aangeduid worden en hieruit kan zeker niet afgeleid worden dat hij duidelijk heeft gemaakt geen gevolg te zullen geven aan een verwijderingsmaatregel.

2. Het bevel gaat gepaard met een inreisverbod van 3 jaar.

Waarna argumenten worden aangevoerd mbt. de toepassing van art. 8 en 3 EVRM en die volgens de gemachtigde gegronde redenen zijn voor een terugkeer naar het land van herkomst, met inreisverbod.

Mn " Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België , noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene. "

Dit zijn slechts standaardbewoordingen , die op meerdere personen in dezelfde omstandigheden van toepassing kunnen zijn .

Nergens in de beslissing van de gemachtigde wordt bijgevolg op enigerlei andere wijze dan in algemene standaard bewoordingen gemotiveerd waarom specifiek een inreisverbod van 3 jaar wordt gegeven.

Verzoeker kan dan ook niet achterhalen waarom in zijn casus een inreisverbod van 3 jaar en niet van een andere termijn wordt gegeven .

Uit de motivering blijkt dat eenzelfde motivering wordt gegeven die wordt gebruikt zowel ter verantwoording van het opleggen van het inreisverbod als ter verantwoording van de geldingstermijn van drie jaar.

De gemachtigde gaat hiermede voorbij aan de volgende omstandigheden die pleiten in het voordeel van verzoeker en die de beweringen van de gemachtigde ontkrachten.

1. Verzoeker heeft er niet voor gekozen om illegaal in België te verblijven.

hij wenste zijn verblijfssituatie te regulariseren op basis van art.

47 Wet 15/12/1980 en hij heeft alleen maar gebruik gemaakt van de mogelijkheden die de Wet van 15/12/1980 hem biedt.

Dit volgt duidelijk uit haar opeenvolgende aanvragen in de periode 2019 - 2020.

Het indienen van opeenvolgende aanvragen is toegelaten. Verzoeker heeft ook meerdere malen nieuwe documenten gevoegd ter staving van zijn respectievelijke aanvragen , zodat steeds de mogelijkheid op een gunstige beoordeling door de Dienst Vreemdelingenzaken mogelijk was.

2. Verzoeker heeft er niet voor gekozen om onder te duiken, hij heeft steeds zijn verblijfsadres bij zijn familie in België meegedeeld.

Er ontbreekt in de bestreden beslissing een specifieke motivering mbt. de termijn van het inreisverbod.

Nergens werd een afweging gedaan door de gemachtigde tussen de mogelijk op te leggen termijnen en de omstandigheden die het opleggen van de een of andere termijn verantwoorden.

De gemachtigde meldt niet met welke elementen hij specifiek rekening hield en met welke niet.

De gemaakte afweging door de gemachtigde kan dan ook niet beoordeeld worden .

De bevinding van de gemachtigde dat het inreisverbod van 3 jaar proportioneel is; is dan ook onvoldoende gemotiveerd.

Om tot deze bevinding te komen diende de gemachtigde zich immers te baseren op de correcte feitenvinding en op al de elementen die voorliggen in het dossier.

Het is duidelijk dat de gemachtigde geen rekening hield met al de elementen die hierboven en hierna besproken worden .

1. Verzoeker kan zich wel beroepen op art 8 EVRM , ook al heeft hij geen kinderen in België.

Daarbij geniet ook een alleenstaande de bescherming op privé-leven; onderdeel van art. 8 EVRM.

2. Tijdens de duur van de procedures in toepassing van art. 47,1 Wet 15/12/1980, verbleef verzoeker legaal op het grondgebied.

In deze periodes van legaal verblijf heeft verzoeker zijn privé en professionele leven in België uitgebouwd.

Verzoeker heeft ingevolge de meerdere periodes van legaal verblijf een privé- en gezinsleven in België uitgebouwd. Verzoeker heeft in België niet allen banden opgebouwd met zijn familieleden , doch ook met vrienden en kennissen. .

Ook dit privé- leven van verzoeker valt onder de bescherming van art. 8 EVRM.

Het zal zeer moeilijk zijn voor verzoeker om elders een gezins - en privéleven op te bouwen.

3. Dat het verblijf van verzoeker in België positief verliep; dat er geen negatieve elementen kunnen weerhouden worden; geen strafbare feiten worden weerhouden.

4. De schade die verzoeker lijdt door het inreisverbod van 3 jaar staat niet in verhouding tot het eventuele belang dat de Overheid kan laten gelden met dit inreisverbod.

Niettegenstaande de gemachtigde de argumentatie van verzoeker kende ; oa. periodes van legaal verblijf in België; zijn uitgebouwd professioneel — privé leven; de nabijheid van de familieleden en de financiële afhankelijkheid van deze familieleden; de financiële precaire situatie in Marokko heeft hij deze elementen niet opgenomen in de noodzakelijke belangenafweging ivm. de toepasbaarheid van art. 8 EVRM, dat zowel het gezins- als het privé-leven beschermt, noch bij de afweging van de duur van het inreisverbod.

5. Een inreisverbod van 3 jaar betekent ook dat verzoeker tijdens een lange periode niet meer op bezoek kan gaan bij zijn familie in West — Europa; zodat hij tijdens deze periode ook al de speciale familiale aangelegenheden, die zich kunnen voordoen, zal moeten missen.

Dit is onmenselijk.

6. De bestreden beslissing is dan ook onvoldoende gemotiveerd omdat er geen rekening werd gehouden met de argumentatie van verzoeker daar waar de gemachtigde dit wel had moeten doen; mn. bij de belangenafweging in het kader van de toepassing van art. 8 EVRM.

Art. 8 EVRM luidt immers als volgt :

" Een ieder heeft recht op respect voor zijn Privéleven , zijn familie en gezinsleven, zijn woning en correspondentie.

De gemachtigde heeft nagelaten een belangenafweging te doen waarbij rekening werd gehouden met alle aspecten van art. 8 EVRM ; het privé — leven en recht op woning.

Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden art. 8 EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een belangenafweging te maken

Het recht op de eerbiediging van het privé leven dat in art. 8 EVRM wordt bevestigd , kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2 EVRM .

De vreemdelingenwet past in dit kader.

Hoewel de toepassing van deze Wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 EVRM inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingsmaatregel en een inreisverbod, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Omdat de gemachtigde mogelijk nagelaten heeft om al de nodige elementen ivm het privé leven van verzoeker, die hij wel degelijk kende, op te nemen in de belangenafweging, kon hij niet tot een redelijk besluit komen of de verwijderingsmaatregel en het inreisverbod, in casu al dan niet in strijd zou kunnen zijn (blijken te zijn) met artikel 8 EVRM.

Dat ook het Europees Hof al heeft geoordeeld dat zulke belangenafweging moet worden uitgevoerd (zaken Boultif, Uner, Maslov)

Dat niet blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde deze belangenafweging heeft uitgevoerd.

Dat de gemachtigde had moeten uiteenzetten om welke redenen zij zulke belangenafweging niet heeft gedaan of ten minste om welke reden de positieve elementen van verzoekster niet werden gebruikt

Het zorgvuldigheidsbeginsel — het redelijkheidsbeginsel zijn geschonden.

Dat de inmenging van de Overheid in casu disproportioneel is."

3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij wel degelijk rechtsgeldig de uittreksels van de geboorteakte heeft ingediend; deze werden reeds aanvaard naar aanleiding van zijn eerdere aanvragen. Verzoeker betoogt dat de verwerende partij thans zonder enige voorafgaande vraagstelling haar standpunt wijzigt om te motiveren dat de familiebanden met de referentiepersoon niet afdoende werden aangetoond. Hij meent dat deze koerswijziging hem heeft verschalkt en hem diende te worden medegedeeld waarom de voorgelegde documenten thans niet meer zouden worden aanvaard.

3.2.2. Artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijderingen van vreemdelingen, dat ressorteert onder hoofdstuk I van "Titel II. Aanvullende en afwijkende bepalingen betreffende bepaalde categorieën van vreemdelingen" bepaalt:

"De familieleden bedoeld in artikel 40 bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen.

Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren. " (eigen onderlijning)

Artikel 30 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt:

“Art. 30. § 1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd. De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk.”

Hieruit volgt dat een Marokkaanse geboorteakte, opdat deze zou worden voorgelegd, dient te worden gelegaliseerd. Indien geen gelegaliseerde buitenlandse authentieke akte wordt voorgelegd, wordt deze niet op ontvankelijke wijze voorgelegd en wordt de inhoud ervan ook niet verder beoordeeld door de Artikel 30 van het WIPR laat daarnaast toe dat de buitenlandse akte in zijn geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift wordt voorgelegd.

De Raad stelt vast dat in het administratief dossier zich de uittreksels van de geboorteaktes van zowel de referentiepersoon als de verzoeker bevinden. Deze geboorteaktes zijn ook vergezeld van een apostille. In de bijlage 19ter van 12 oktober 2020 wordt bovendien vermeld dat de verwantschapsband werd bewezen en werd verzoeker enkel verzocht documenten voor te leggen met betrekking tot het ten laste zijn of de gezinsband. Verzoeker wordt dan ook bijgetreden waar hij aanvoert dat hij ervan uit kon gaan dat hij de nodige stukken rechtsgeldig had ingediend.

Het Verdrag tot afschaffing van het vereiste van legalisatie van buitenlandse openbare akten van Den Haag van 5 oktober 1961 (hierna: het apostillevetrag) bepaalt dat de verdragsluitende staten de vereiste van legalisatie hebben afgeschaft en vervangen door een vereenvoudigde vorm een legalisatie, met name de apostille. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt duidelijk dat zowel voor de verzoekster als voor de referentiepersoon een uittreksel van de geboorteakte met apostille werd voorgelegd.

De bestreden beslissing motiveert echter dat verwantschapsband tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon niet afdoende is aangetoond daar de verzoekende partij ter staving van deze band uittreksels van Marokkaanse geboorteakten heeft voorgelegd en dat gezien Marokko geen ondertekenaar is van *“de Overeenkomst betreffende de aflevering van sommige uittreksels van akten van de burgerlijke stand bestemd voor het buitenland (Parijs dd. 27.09.1956), of van de Overeenkomst inzake de afgifte van meertalige uittreksels van akten van de burgerlijke stand (Wenen dd. 08.09.1976)”* documenten die van de autoriteiten van Marokko uitgaan een letterlijk afschrift van het gelegaliseerd origineel moeten betreffen. Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat het dient te gaan om een volledige kopie van de nodige geboorteakten.

Het enkele feit dat Marokko geen partij is bij het Verdrag van Wenen van 8 september 1976 betreffende de afgifte van meertalige uittreksels uit akten van de burgerlijke stand (hierna: het Verdrag van Wenen van 8 september 1976) impliceert niet dat dat land geen uittreksels uit de Marokkaanse geboorteregisters zou kunnen afgeven. Voormeld verdrag voorziet in een akkoord tussen bepaalde landen om uittreksels uit het geboorte-, huwelijks en overlijdensregister volgens een duidelijk omschreven model op te stellen en bepaalt dat de meertalige uittreksels, die volgens het voorziene model zijn opgesteld, door de overeenkomstsluitende staten zonder legalisatie of apostille dienen te worden aanvaard. Dit verdrag laat de mogelijkheid voor andere landen om hun onderdanen in het bezit te stellen van uittreksels uit de registers die zijn bijhouden onverlet. Het gegeven dat Marokko geen partij is bij het Verdrag van Wenen van 8 september 1976 houdt dan ook niet in dat gelegaliseerde uittreksels uit het Marokkaanse geboorteregister in België niet rechtsgeldig zouden kunnen worden aangewend door een Marokkaans staatsburger om de afstamming te bewijzen.

Noch in de nota met opmerkingen, noch ter terechtzitting wordt enige verklaring gegeven waarom de voorgelegde geboorteaktes met apostille niet rechtsgeldig zouden zijn overeenkomstig het apostillevetrag. In de nota met opmerkingen wordt opgeworpen dat het feit dat verzoekers eerdere aanvragen om een andere reden werden verworpen, niet inhoudt dat de verwerende partij de aanvraag niet langer zou mogen weigeren wanneer blijkt dat de geboorteaktes niet op de wettelijk voorziene wijze werd ingediend. Vermits verzoeker echter overeenkomstig de vereisten van het apostillevetrag in alle redelijkheid kon verwachten dat met de uittreksels geboorteaktes de wettelijk voorziene bewijzen werden voorgelegd en aldus aanvaard, wordt hij bijgetreden waar hij een schending van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Gelet op het feit dat zowel de weigering van verblijf als een bevel om het grondgebied te verlaten werden genomen in een en dezelfde akte en aangezien de bevelscomponent duidelijk gesteund is op de beslissing tot weigering van verblijf, dient de bestreden bijlage 20 in zijn geheel te worden vernietigd.

4. Onderzoek van het beroep in de zaak *sub II*

De Raad wijst erop dat de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten tot gevolg heeft dat deze akte met retroactieve kracht uit het rechtsverkeer verdwijnt en dus wordt geacht nooit te hebben bestaan. Een inreisverbod kan niet bestaan zonder bevel om het grondgebied te verlaten. De Raad stelt dan ook vast dat de bestreden beslissing zonder de noodzakelijke materiële grondslag is gevallen. Omwille van de duidelijkheid in het rechtsverkeer dient ze dan ook te worden vernietigd.

5. Korte debatten in de zaak *sub I*

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / II en RvV X / II worden gevoegd.

Artikel 2

De beslissing van 14 oktober 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) (zaak *sub I*) en de beslissing van 14 oktober 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) (zaak *sub II*) worden vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp voor wat de zaak *sub I* betreft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT